

To twiffe Viser.

Ø store Gud og Verdens Skaber, Som Firmamentet styre maa, Som det, o Herre! dig behager,
Saa maa det udi Verden gaa; Thi vores Gjerning intet duer, Maar Du vil Haanden fra os flaa,
Da frygter jeg og daglig gruer, Vi snarlig vil til Grunde gaa.

2. Maar vi er midt i Glædens Dage, Maaske at Sorgen er os næst, Og som det nu har sig tildraget Alt her udi en Bryllupsfest: Om Morgen var Alle glade, Da de til Kirken drage maa,
Og Ingen i sin' Tanker havde, Hvor det om Aftenen skal gaa.

3. I Bryllupshuset var der Glæde, Og Alt var udi Fred og Ro; De, som i Ægteskab skal træde, Paa Gaarden Mejones monne bo, Hvor deres Nabover sig samled At Del i Glæden tage maa; Men ak! den Glæde blev forvandlet Til mangt et Hertens Suk og Graad.

4. Det var udi November Dage, Den fjortende man skrive maa, At de til Kirken monne drage, Og der i Ægtestand indgaa; Hvor Alt tilgik i rette Orden Og ingen Mand beskjønket var; Men Ingen er saa mægtig vorden, At han kan selv bese sin Grav.

5. De twende Baade i et Følge Om Aftenen fra Landet drog At fare over Fjordens Bølge De Retning imod Hjemmet tog; De seiled i al Stilhed

V box 5:140

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
mm

fremad, En Kastwind ned fra Fjeldet kom, Og den jeg falder Dødens Stemme, Den kastet Brudebaaden om.

6. En heftig Skræk mon dem paafalde, Da Alle ud i Vandet laa; De to og thve var i Tallet, Som sammen var paa denne Baad; Da Redning ifra Land mon komme, Da var der kun tilbage tre, De Andre vare nu forsvundne Og blev et Rov for Bølgerne.

7. Udaf de Døde fem er fundne Og er alt komme i sin Grav; De andre sjorten er paa Bunden Og maa for Fisken vorde Rov; Men Herren vil dem ikke glemme, De Guds Basune høre maa, De Legemer som Vandet gjemme, De skal paa Dommedag opstaa.

8. Det Brudepar laa for at hvile, Og sov nu ud i Herrens Fred, De laa nu ved hinandens Side, Til de sov hen i Evighed; Og Bruden i sit Brudemykke Hun maatte bort fra Verden gaa; Men dem vi ønske nu til Lykke, De maa til Lammets Bryllup gaa.

9. Ret sorgeligt for Brudens Fader, Sin' twende Døtre miste maa, Og ligesaa for Brudens Moder Hun uden Trost nu om maa gaa; De have ingen Born tilbage Og maa til Andre staa sin Lid, Skjondt de med Glæde var opdraget Til Trost i deres Allders Tid.

10. Maaske at Andre ogsaa savne De Børn som de nu mistet har, Der daglig sin Forældre gavned Og var dem til en Støttestav; De komme ikke mer

tilbage, Man faar dem ikke skue her, De maatte bort fra Verden drage, Men leve hos sin Frelser kjær.

11. Da misted mangen Egtemage, Som lever nu i Sorgen stor, Med Sorg de maatte da forlade Sit Kjæreste paa denne Jord; De Enker, som da blev tilbage, De seks i Tallet var igjen; Enhver maa med sin Skjebne drage, O Herre! selv Du hjælp dem frem!

12. Om Nogle udi Velstand leve, Det var dem dog et Hjertesaar; Dog er der dem, med Armod stræbe Udi ret meget tunge Kaaer: O Herre! med dit Forhåns Die Nedse til de Gjenlevende, Sit daglig Ophold dem tilføie, O Gud! med din Velsigrelse.

13. En Enkemand der blev tilbage, Som ogsaa var i samme Nød; Han maatte der den Skjægne have At skue selv sin Kones Død; Det skar ham vist udi hans Hjerte, Men hvor skal han da drage hen? Han maatte lide der den Smerte At miste saa sin Egteven.

14. Da blev der mange Faderløse, Som var uskyldige og smaa, O Gud! din Hjælp Du til dem øje, At de kan frem i Dyden gaa! Om de ei mindes jordisk Fader, Gud Fader selv Du staa dem bi: Du Ingen i sin Nød forlader, som om din Hjælp anraabe dig.

15. Dog er der dem som Sorgen dølge, Som ikke aabenbaret er, De ogsaa i sit Hjerte føle De misted' dem, som var dem kjær: Sin' Sukke daglig de udøse, De mistet har sin Fremtids Trost. O

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0 mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

Gud! dem ud fra Sorgen løse Og giv dem Glæde
i sit Bryst!

16. O Gud! som hører Enkers Sukke, Og hører Faderløses Raab, Dit Forsyns Die ikke lukke,
Men vær selv deres Fremtids Haab, Som Modgangs Kummer har nedbøjet, Og nu i Sorgen er
forladt, O Mægtige udi det Høie! Du styrk dem
med din Guddoms Kraft!

[Winther, Christian]

To Drosler sad paa Bøgekvist, Saa gode Venner var de vist, Det var de vist! Saa gode Venner var de vist, Det var de vist!

2. Med Sorg i Sind saa tyft de sad; Thi snart de skulde skilles ad! Af, skilles ad! Thi snart de skulde skilles ad, Af, skilles ad!

3. Saa sang de begge to en Sang, Den sørgeligt i Skoven klang, I Skoven klang, Den sørgeligt i Skoven klang, I Skoven klang.

4. Den første sang: „Min Hjertenskjær! Farvel! vi sees aldrig mer! Af aldrig mer! Farvel! vi sees aldrig mer! Af aldrig mer!“

5. Den anden sang: „Min Hjertensven! Farvel! vi sees ei mer igjen, Ei mer igjen! Farvel! vi sees ei mer igjen, Ei mer igjen!“